

[Lysholt Hansen.]

landet. Det er spørgsmålet om et liv i skurvogn fra mandag til fredag aften på arbejdspladser langt fra bopælen med deraf følgende savn, også for kone og børn, af et normalt familieliv. Det er realiteter om forholdsmæssigt større skatter på grund af svindende folketal og lavere indtægtsgrundlag, og det er realiteter om kommunalfolks indsats for at give disse egne de forhold, socialt, trafikmæssigt og menneskeligt, der kan gøre dem så attraktive, at den skæve udvikling kan vendes.

Siden den første egnsudviklingslov i 1958 har denne lovgivning nok været disse egnes håb og inspiration, og jeg er tilbøjelig til at tro, at vi har undervurderet de år efter år forbedrede egnsudviklingsloves betydning, fordi de nævnte egnsudviklingsproblemer jo ikke er løst endnu. I øvrigt er det min opfattelse, at alle de forhold, jeg her nævnte som karakteristiske for egnsudviklingsområderne, bør indgå, om end måske med forskellig vægt, i fastlæggelsen af de geografiske områder, hvor loven kan finde anvendelse, således at der er den fornødne geografiske mobilitet med hensyn til denne lov også i de år, der kommer. Nye områder kan jo, uden at vi ønsker det, hurtigt komme til at få karakter af egnsudviklingsområder.

Uden den lovgivningsmæssige indsats og uden de statslige investeringer med deraf følgende afsmittende virkning på disse særlige egnes erhvervsliv ville vi i dag have haft et Danmark, der økonomisk, erhvervsmæssigt og socialt ville have set helt anderledes ud, været endnu mere skævt i de henseender, jeg her har nævnt. Jeg er derfor meget tilfreds med, at handelsministeren som afslutning på denne folketingssamlings betydelige indsats for at forme en ny erhvervspolitik har fremsat dette forslag til en stærkt forbedret egnsudviklingslov, for det mener jeg det er.

Når vi om få dage vedtager finanslovforslaget, vil der gennem øgede midler til håndværkerlån, til eksportfremme, til produktivitetsudvikling, til byerhvervenes konsulenttjeneste, til teknologiske serviceydelser, til fonden til fremme af teknisk og industriel udvikling, til turisterhvervet og til omskoling og efteruddannelse efterfulgt af denne forbedrede egnsudviklingslov være skabt et godt udgangspunkt for væsentlige produkti-

ons- og afsætningsmæssige fremstød for de valutaskabende erhverv i vort land og i øvrigt være skabt mønstret for den mere langsigtede erhvervspolitiske indsats, som naturligvis må komme. Dette her er et stort skridt på vejen, men også kun et skridt på vejen. Tilbage står naturligvis bl. a. industriens generelle finansieringsproblemer, som jeg forstår også optager regeringen stærkt.

Jeg tror, vi med dette forslag har chance for at medvirke til en mere balanceret samfundsudvikling, selv om vi må være klar over, at forøgelse af industribeskæftigelsen i disse egne, hvis den skal nå sin fulde effekt, må følges op af statsinstitutioners placering, af flere uddannelsessteder og bedre offentlig service i egnsudviklingsområderne. Jeg synes, at handelsministeren med dette forslag har draget konsekvenserne af de hidtidige erfaringer i egnsudviklingsarbejdet både med hensyn til ændring i støtteformerne og udvidelse af de økonomiske rammer for disse støtteformer.

Jeg anser det for det første for afgørende, at det lokale erhvervsliv nu ligestilles med udefra kommende virksomheder, fordi vækst i bestående virksomheder er lige så værdifuld som tilflytning, og så har det den fordel, at det kræver færre samfundsmæssige investeringer både af kommuner og af stat. For det andet anser jeg det for afgørende, at der fremtidig kan ydes støtte såvel til virksomhederne som til deres nøglepersoners udflytning, fordi det vil give flere totaludflytninger af virkelig levedygtige virksomheder, mens de virksomheder, der hidtil har fået støtte efter loven, i høj grad har været underleverandørvirksomheder eller produktionsafdelinger.

For det tredje anser jeg det for afgørende, at de hidtidige love, der i vid udstrækning har tilført egnsudviklingsområderne lavtlønsindustrier, der har øget indtægtsforskellene i forhold til bl. a. København, Ålborg, Odense og Århus, nu bliver afløst af støtteformer, der virker tiltrækkende på økonomisk stærke og måske også avancerede virksomheder. Det, man har brug for i egnsudviklingsområderne, er overlevelsesdygtige virksomheder, der kan tilføre egnens erhvervsstruktur noget nyt. Det er vel nok en kendsgerning, at vi har fået lovlig meget af det, jeg kalder lampeskærmsindustri, ud i